

med Bortføreren, ligesom Hensigten jo endog kan være den at indgaae Ægteffab, er det naturligt, at Sagens Bortfalden, foruden af Ægteffabs Indgaaelse, tillige betinges af Forældres eller Børgers Samtykke. — Ogsaa i § 171 har man troet, at et billigt Hensyn til den krænkede Families, og selve det forførte Pigebarns Interesser taler afgjørende for at lade det beroe paa Forældres eller Børgers Forlangende, om Tiltale skal finde Sted; at der her ikke kan blive Spørgsmaal om at opstille Ægteffabs Indgaaelse som Betingelse for Sagens Bortfalden, forstaaer sig af sig selv.

I de ovenfor omtalte §§ 158—167, 170 og 171, hvor særegne Forhold, Misbrug af den personlige Stilling, Vold osv., give Usædeligheden eller Pødsagtigheden den forbrøderiske Charakter; er det bestandig forudsat, at Samleie (eller, forsaavidt Forsøgsstraf skulde komme til Anvendelse, ialtsald Attentat derpaa) har fundet Sted. Det kan imidlertid neppe bestrides, at hine kvalificerende Momenter ogsaa maae gjøre det til en Forbrydelse, under tilsvarende Forudsætninger at søge Tilfredsstillelse for den sandfælige Lyst paa anden Maade end ved Samleie, naar det udviste Forhold dog maa karakteriseres som utingtigt eller uteerligt, og man har derfor i Udskafets § 173 foreslaaet en særegen Straffebestemmelse desangaaende. Saadant uteerligt Forhold kan imidlertid fremtræde under saa forskellige Former og i sit Væsen være af saa forskjellig Art, ogsaa med Hensyn til det Krænkende for den Paagjældende, at det ikke vel lader sig gjøre at binde Straffen indenfor bestemte Grændser; Udskafets § 173 indskrænker sig derfor til at sige, at en forholds mæssig (o: efter Hensyn til den Straffebestemmelse, hvis Analogi ligger nærmest, afpasset) mindre Straf bliver at anvende.

For Omgjængelse imod Naturen, hvorfors D. L.'s 6—13—15 foreskriver Straf af Baal og Brand, har man, væsentlig i Lighed med den nyeste Straffelovs Kap. 18 § 21, troet passende at kunne fastsætte Straffen i Almindelighed til Forbedringshuusarbejde, hvorved man iøvrigt ogsaa holder sig i Overensstemmelse med de Regler, der i de senere Aar synes at haac gjort sig gjældende ved de ad Benaad-

ningsveien flete Formildelser, af de for den omhandlede Forbrydelse, eller Forsøg, derpaa, idømte Straffe. Ved Affattelsen af Udskafets § 174 har man ikke anseet det nødvendigt, saaledes som det bl. A. er flect i den preussiske Straffelov § 143, nærmere at betegne de forskellige Maader (med Personer af det samme eller af det andet Køn eller med Dyr), hvorpaa den unaturlige Vellyst kan finde Sted. Ei heller har man fundet det rigtigt i Straffeloven at optage Noget om, at det Dyr, hvormed Forbrydelsen er udøvet, skal dræbes, da dette, forsaavidt det antages at burde skee — i hvilket Tilfælde Forbryderen og subsidiairt det Offentlige maa blive pligtig til at give Dyrets Eier Erstatning — synes at maatte være Gjenstand for administrativ Foranstaltning.

Der er vel i Kommissionen blevet optastet det Spørgsmaal, om der overhovedet maatte være tilstrækkelig Anledning til at optage en Straffebestemmelse svarende til D. L.'s 6—13—3, jfr. Pl. 12 Juni 1827, men man har dog meent, at dette af Hensyn til den almindelige Sædelighedsfølelse og Agtelse for Ægteffabets Hellighed ikke burde undlades. Angaaende Affattelsen af en saadan Bestemmelse, see Udskafets § 175, har der under Kommissionsforhandlingerne, især paa et tidligere Stadium, tildeels gjort sig forskellige Meninger gjældende, navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad det egentlig er, der bør karakterisere den paagjældende Forbrydelse, og hvilken Stilling i Henseende til Afgjørelsen heraf der bør tillægges henholdsvis Dyrigheden og Domstolene. Man er imidlertid kommen til det Resultat, at det, der maa ansees at udgjøre det Strafbare, er selve det forargelige Samliv, dog saaledes, at Straffemagtens Indskriden betinges af, at de Paagjældende have ladet en forudgaaende Advarsel om at ophøre dermed være uændset. Medens denne Advarsel maa gives dem af Dyrigheden, er det derimod formeentlig i sin Orden, at Domstolene maae afgjøre, om det, ved Tilsidefattelsen af en saadan Advarsel kvalificerede, forargelige Samliv, og dermed det egentlig forbrøderiske Forhold, virkelig har fundet Sted. Nogen uovervindelig Vanskelighed kan neppe siges at frembyde sig for Domstolene i denne Henseende, og ligesaalidt